

ЛИТЕРАТУРЕН
ИНСТИТУТ
Ф. № 82
ИНВ. № 59

ДИМИТЪР ДИНЕВ,

Възпитаник на Машинното училище.

СПОМЕНИ ЗА Н. ВАПЦАРОВ В РАЗЛОГ ПРЕЗ 1925 И 1926 ГОД.

През август и септември 1925 год. инсталирвах електрическата централа в гр. Разлог - новост за тамонния край.

Тогавя бях 22-годишен, скоро излязъл от Морското машинно училище във Варна. С неуморния си труд, постоянство, весел характер и здрава натура, спечелих симпатиите на млади и стари в този край. Населението беше довольно от работата ми и където се мернех - по улици или домове - бивах обкръжен с почит. Колко баци пожелаваха техните синове да не остават в пиринския край, а като мене да следват пътя на творческата техника.

Учениците от всички класове на гимназията бяха най-ревностните мои обожатели. Като млада издънка на новия живот, те се чувствуваха обляхнати от повей на новото, което носех от старите предели на страната. Между тях, още в началото на учебната година, се яви един слаб, височек, с открито и високо чело, с гъсти вежди и с дълбок меланхоличен поглед младеж от съседния гр. Банско - Никола Вапцаров.

Изпърво неговата провлачена, бавна и с особено наречие реч бе чудна за мене, понеже още не разбирах тънностите на банския говор, но след време свикнах с него. Вапцаров почти не се отделяше от мене. Където и да бъдех, той ме намираше и, обкръжен от някои негови другари, той наблюдаваше от страни моя сръчен труд и подвижност в инсталациите: поглъщаше всяко мое движение и изрядко отговаряше на въпросите на своите другари. Така той търсеше моето внимание, но аз бързах в работата си, за да снача вериката, та по-скоро да светне.

През почивките, обаче, повеждахме разговор по негови откъслечни въпроси относно техниката в България, па и в чужбина. Владеех руски език, от който се ползувах за техническата литература, а имах интерес и към руската поезия. Последното обстоятелство още повече привързваше Коля към мене и когато бивал привършил работата си, той търсеше допис с моя живот. Той обичаше самотата и съзерцанията, макар не в повечето случаи биваше засбиколен от другари. По време на няколко вечерни или празнични разходки край казармите, при "моста на въздишките" по пътя за Банско, легнали на тревата, ние дълго разговаряхме за морето, за чайките, бурите и ветровете, за красотата и опасностите на морския живот. Бълбукащата рекичка като че ли пригласяше на неговите мечти и той замечтан, устремен поглед в Пирина гласно ментеше желанието си по-скоро да завърши шестия клас, за да се изтръгне от сладникавия въздух на легендарния Пирин, та да бъде лълян и обрулен от соления морски вятър, да почувствува тихия шепот на замиращите вълни, да кали здравето си - да бъде силен.... И ме гледаше с възхищение,